

BOEKBESPREKING.

Die Porzellanfüllung. Leitfaden für das Füllen der Zähne mit Porzellan und dessen Anwendung in einigen besonderen Fällen von Prof. H. J. Mamlok. Dritte verbesserte Auflage. 170 Abbildungen. Berlinische Verlagsanstalt. Preis M. 36.

De historie van de porceleinvulling bespreekt de schr. in een voorwoord bij de 3e oplaag van z'n boek.

Hoe men omstreeks 1890 met groote geestdrift de eerste publicaties over porceleinvullingen ontving, hoe men de groote nauwkeurigheid in acht nam, om dit soort werk uit te voeren.

Doch alvorens de meeste tandartsen het werk beheerschten, begon een nieuwe periode in de tandheekunde, die der silicaatvullingen.

Men vergat vlug de Jenkins'-vulling, echter de vele schaduwzijden, die de silicaatvullingen nog steeds aankleven, deed menigeen berouwvol terugkeeren.

De porceleinvulling heeft hare plaats behouden en dankbaar gedenkt de schr. dan ook den uitvinder, N. S. Jenkins, wien hij dit boek heeft opgedragen.

Het boek bestaat uit 6 hoofdstukken:

- I. Caviteitspraeparatie.
- II. Afdruk nemen.
- III. Het bakken van de vulling.
- IV. Het inzetten.
- V. Kronen van porcelein.
- VI. Instrumentarium.

Bij de caviteitspraeparatie gebruikt schr. de glazuurmessen en steentjes (carborundum) en gedenkt verder de gulden regel: „extension for prevention”.

Het gebruik van boren wordt dus zooveel mogelijk vermeden.

Met goede illustraties als hulpmiddel worden eerst de eenvoudige caviteiten besproken, daarna, die, welke 2 vlakken van een element

omvatten, om tenslotte te komen, tot de praeparatie van caviteiten, met het doel hoeken van tanden op te bouwen.

Zeer goed komen uit, die voorbeelden, waarbij de schr. de verkeerde en de goede praeparatie naast elkaar zet.

In hoofdstuk II: het afdruk nemen, worden eerst eenige instrumenten, daarvoor benodigd, besproken.

De schr. gebruikt een krachtige, licht veerende pincette, het ook bij ons gebruikelijke Williams-Standard-Goldfoil, doch voor het indrukken van het foil inplaats van natte watten een stukje spons, waarop telkens grootere stukjes spons komen te liggen, tot de caviteit gevuld is.

Deze methode lijkt mij handiger dan de gebruikelijke wattenpropmanier.

Hierna worden de stukjes spons verwijderd en de caviteit gevuld met kleine, circa 6 m.M. lange en evenzoo breede, stukjes zacht, fijn hertenleer.

Eerst daarna worden de randen bewerkt, o. a. met „glaspolierer”.

Het *inbetten van den afdruk* gebeurt met klewe's product.

Schr. spreekt ook de indirecte afdruk, waarvoor hij „Dentallack” gebruikt.

De afdruk kan dan verder met cement of amalgaan opgevuld worden.

Alleen van goed-toegankelijke caviteiten kan de indirecte afdruk genomen worden.

Na een technische bespreking van de verschillende soorten ovens, die in gebruik zijn, tenslotte een beetje te lang hoofdstuk over het inzetten van de vulling.

De 2 laatste hoofdstukken zijn, in vergelijking met de andere, de minst belangrijke, wat echter aan den goeden indruk, dien het boek op mij gemaakt heeft, niets afdoet.

Evenals alle werken van dezen schrijver, munt ook dit uit door overzichtelijkheid en degelijkheid. Iederen collega en zeker den a.s. practikus is het ten zeerste aan te bevelen.

H. LOEB.

Laboratoriumskunde des Zahnarztes von Prof. Dr. Jung, Berlin.

Zweite, erweiterte Auflage. Mit 22 Abbildungen. Berlinische Verlagsanstalt. 1921, Preis Mk. 16.

Tusschen 1e en 2e oplaag van dit boekje is een tijdsverloop van 15 jaren, waarin o. a. de groote oorlog lag.

Het voorwoord van den auteur voor de 2e oplaag vermeldt dit dan ook, met bijvoeging dat juist in den oorlog men verschillende proeven moest doen om „Ersatz” voor caoutchouc, celloidin, aluminium te vinden.

Of het boekje den weidschen naam „Laboratoriumskunde” verdient, wil ik betwijfelen, daaronder zou ik eerder verstaan een boekwerk, dat den tandartsen eene handleiding zou kunnen zijn voor zelfstandig onderzoek naar de materialen, waarmee wij werken.

In het boekje van Prof. Jung vinden wij keurig alphabetisch alle mogelijke materialen opgesomd, met achter elk eene beschrijving, bevattende de stoffen, waaruit zij bestaan en het doel waarvoor het materiaal gebruikt wordt.

Deze beschrijvingen zijn vrij uitvoerig en voor dengene, die eens gauw wil weten, wat in een of ander gebruiksartikel zit, heeft het boekje zeker waarde.

En dan denk ik speciaal aan de studenten, die voor hunne examens werkende, in dit boekje een handig repetitorium vinden.

De tandartsen, van wie men mag veronderstellen, dat zij van de meeste stoffen de samenstelling kennen, zouden meer wenschen, dat het werk van prof. Jung zich aan de tijdsomstandigheden aanpaste, dat het bijbleef. Want voor hen zou de waarde van het boek liggen in 't feit, of de nieuw-vervaardigde artikelen wat samenstelling betreft er in te vinden zijn. En die mis ik er ten eenenmale.

Bij „aluminium” merkt de schrijver op, dat men tot een algemeen gebruik van aluminium, speciaal bij protheses, niet gekomen is, ook al wegens het moeilijke „finieren” van dergelijke protheses en wegens de geringe duurzaamheid.

Vrij uitvoerig behandelt de schrijver de amalgamen, zonder nieuwe gezichtspunten te openen.

Bij celluloid merkt prof. Jung op en ik val hem gaarne bij, dat voor partieele protheses celluloid ten eenenmale onbruikbaar is en voor volle protheses alleen in relatief droge monden.

Uitvoerig is de schr. in 't hoofdstuk „goud”, geeft de formules van verschillende goudlegeeringen, klammergoud, bladgoud en goudsoldeer.

Bij „silikaten” vinden we niets omtrent de ons toch zeker interesseerende „silicaatvulmaterialen” gezegd.

Heeft het boekje dus als repetitorium, speciaal voor studenten, eene zekere waarde, zoo had de schrijver toch bij de keuze van een titel wel bescheidener kunnen zijn.

H. LOEB.